

ADRIAN GILBERT

WAFFEN-SS
ARMATA LUI HITLER
ÎN RĂZBOI

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ADRIAN GILBERT
Waffen-SS – Hitler's Army at War
Copyright © 2019 by Adrian Gilbert
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Iris-Manuela Anghel
prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2019
pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-406-0

CUPRINS

<i>Tabelul comparativ al gradelor militare</i>	8
Introducere	13
PARTEA ÎNTÂI: ARMATA LUI HITLER	21
CAPITOLUL 1: PIETRELE DE TEMELIE	23
CAPITOLUL 2: CREAREA UNEI TRUPE DE ELITĂ	39
CAPITOLUL 3: MARȘUL SPRE RĂZBOI	56
CAPITOLUL 4: DISTRUGEREA POLONIEI	69
CAPITOLUL 5: DESFĂȘURAREA FORȚELOR ÎN VEST	85
CAPITOLUL 6: INVADAREA OLANDEI	98
CAPITOLUL 7: OFENSIVA DIN FRANȚA	111
CAPITOLUL 8: ÎNFRÂNGEREA FRANȚEI	127
CAPITOLUL 9: TRANZIȚIA ȘI EXPANSIUNEA	140
CAPITOLUL 10: CAMPANIA DIN BALCANI	156
PARTEA A DOUA: CEL MAI MARE RĂZBOI DIN ISTORIE	169
CAPITOLUL 11: OPERAȚIUNEA BARBAROSSA	171
CAPITOLUL 12: ÎNAINTAREA SPRE LENINGRAD:	
GRUPUL DE ARMATE NORD	189
CAPITOLUL 13: CAMPANIA DIN UCRAINA:	
GRUPUL DE ARMATE SUD	204
CAPITOLUL 14: MERGÂND SPRE MOSCOVA:	
GRUPUL DE ARMATE CENTRU	219

CAPITOLUL 15: MENTINEREA LINIEI DE APĂRARE:

FRONTUL DE EST, 1941-1942 234

CAPITOLUL 16: PE MUCHIE DE CUȚIT:

FRONTUL DE EST, 1942-1943 251

CAPITOLUL 17: CONTRAOFENSIVA DE LA HARKOV 269

CAPITOLUL 18: BĂTĂLIA DE LA KURSK 290

PARTEA A TREIA: CHEMAREA LA ARME 307

CAPITOLUL 19: O ARMATĂ DE EUROPENI 309

CAPITOLUL 20: APĂRAREA UCRAINEI 330

CAPITOLUL 21: OFENSIVA DIN NORD 348

CAPITOLUL 22: SUSTINEREA LINIILOR GERMANE 360

CAPITOLUL 23: RĂZBOAIELE CU PARTIZANII:

FRONTUL DE EST 372

CAPITOLUL 24: RĂZBOAIELE CU PARTIZANII:

REGIUNEA BALCANILOR 387

PARTEA A PATRA: RĂZBOIUL DIN VEST 405

CAPITOLUL 25: BĂTĂLIA PENTRU CAPUL DE POD 407

CAPITOLUL 26: O LUPTĂ INEGALĂ 425

CAPITOLUL 27: COLAPSUL ȘI REVENIREA 445

CAPITOLUL 28: ULTIMUL PARIU DIN VEST 463

PARTEA A CINCEA: LUPTAȚI PÂNĂ LA ULTIMA SUFLARE! . 483

CAPITOLUL 29: DEZASTRUL DIN UNGARIA 485

CAPITOLUL 30: ANIHILAREA WAFFEN-SS 504

CAPITOLUL 31: EVENIMENTELE ULTERIOARE 524

Anexa A: Diviziile Waffen-SS 545

Anexa B: Numărul de medalii Crucea de Cavaler primite de diviziile Waffen-SS 548

Mulțumiri 560

Bibliografie selectivă 561

Index 574

HĂRTI

Apogeul Reich-ului german, noiembrie 1942	10
Blitzkrieg-ul german: Țările de Jos, 1940	101
Frontul de Est, 1941-1942.	174
Frontul de Est în sud, 1943-1944.	276
Bătălia pentru Normandia, 1944.	414
Frontul de Est în nord, 1943-1945	508

Capitolul 1

PIETRELE DE TEMELIE

Pe 16 ianuarie 1929, Adolf Hitler l-a numit pe Heinrich Himmller în funcția de Reichsführer-SS. Deși puțini au fost cei care au înțeles importanța acestei acțiuni, promovarea funcționarului nazist, în vîrstă de douăzeci și opt de ani, în fruntea trupelor Schutzsaffel avea să transforme o simplă unitate de apărare în cea mai puternică și mai însășimântătoare organizație militară din întregul imperiu nazist.

Originea SS-ului datează din martie 1923, când Hitler a format un mic corp de gardă menit să-l apere de atacurile facțiunilor politice rivale. În 1925, după eliberarea lui din închisoare, unde ajunsese în urma participării sale la puciul eşuat de la berăria din München, i-a dat ordin șoferului său, Julius Schreck, să organizeze o altă gardă de corp, numită de-acum Schutzsaffel (SS).

Când Himmller a preluat comanda SS-ului, acesta era alcătuit doar din 300 de oameni. Organizația fusese concepută ca o mică forță de elită, care jurase credință nu Partidului Nazist, ci numai lui Adolf Hitler. Himmller era hotărât să-i păstreze acest statut special, extinzându-i în același timp numărul și autoritatea. Când Hitler a devenit cancelar al Germaniei în ianuarie 1933, SS-ul avea în componență lui 52 000 de oameni.

Născut pe 7 octombrie 1900, Heinrich Himmller provenea dintr-o familie bavareză din clasa de mijloc. A avut parte de o educație

conform standardelor vremii respective și a păstrat o legătură strânsă cu părinții după ce a plecat de acasă. Biografia lui Himmler nu-a descoperit nimic hotărâtor în copilăria sa, care să sugereze natura și cursul carierei viitoare.¹ S-a înrolat voluntar în armată în 1917, dar armistițiul încheiat în noiembrie 1918 a pus capăt războiului înainte ca el să-și termine stagiul militar ca ofițer. Faptul că nu-a trăit niciodată experiența frontului avea să-l urmărească toată viața.

După război, la insistențele părinților săi, Himmler a studiat agricultura la o universitate din München, sperând în continuare să urmeze o carieră militară. Nereușind să găsească un loc în Reichswehr – o forță militară, alcăuită, în urma Tratatului de la Versailles, doar din 100 000 de oameni –, Himmler s-a înrolat în diverse organizații paramilitare. În ianuarie 1922, l-a cunoscut pe Ernst Röhm, un soldat distins cu numeroase medalii pentru meritele aduse pe câmpul de luptă și cooptat încă de timpuriu la cauza nazistă. Influențat de Röhm, Himmler s-a înscris în Partidul Nazist în 1923 și a fost acceptat în SS doi ani mai târziu. Ca oficial nazist, Himmler a devenit obsedat de ideea superiorității rasiale a Germaniei și de gândul ca SS-ul să devină un purtător al standardei rasiale. În 1927, era deja comandanțul-adjunct al SS-ului.

Trăsăturile fizice ale lui Himmler – mic de statură și slab, cu o bărbie alungită și probleme de vedere, dând adesea dovadă de pedanterii exagerate – nu păreau să corespundă cu portretul ideal al comandanțului SS. La vremea respectivă, poziția de Reichsführer-SS nu era considerată prea importantă, deoarece SS-ul făcea parte din Sturmabteilung (Batalioanele de Asalt), cu acronimul SA.

Înființată în 1921, organizația SA a Cămășilor Brune reprezenta forța paramilitară a Partidului Nazist, al cărei rol principal era intimidarea adversarilor politici și susținerea, vocală și fizică, a ideologiei național-socialiste. Sub conducerea lui Röhm, SA-ul a devenit,

¹ Vezi Longerich, Heinrich Himmler; Padfield, *Himmler Reichsführer-SS*; și Hohne, *Order of the Death's Head*, 29–50.

la începutul anului 1933, o organizație amplă și nedisciplinată, cu peste 300 000 de adepti. Odată cu ascensiunea lui Hitler la putere, numărul acestora va fi și mai mare, transformându-se într-un corp semi-independent din cadrul sistemului nazist.

Pe parcursul anilor '20, Himmler a jucat un rol minor în lumea nazistă, fiind ușor de subestimat. În 1930, a ajuns pentru scurt timp în subordinea lui Josef Goebbels, viitorul ministru al propagandei germane. „Nu exceleză printr-o inteligență ieșită din comun, dar muncește cu sărăguință și are intenții bune, îl descrie Goebbels pe Himmler, pe un ton ușor condescendent, în jurnalul său. Este mult prea ancorat în detaliu“, conchide el.¹ Dar Goebbels se înșela amanțnic. Căci Himmler era un jucătorabil și inteligent pe plan politic, și exact atenția acordată detaliilor îl va ajuta în ascensiunea sa.

Himmler a fost considerat arhetipul birocratului, dar, în ciuda faptului că era, fără îndoială, un funcționar extrem de capabil, calitățile sale îl plasau mai presus de acest portret arhetipal. Poseda o capacitate fantastică de muncă și o viziune cu totul rară printre ceilalți lideri naziști, reușind să transforme SS-ul dintr-o organizație aproape nesemnificativă într-un instrument extrem de puternic, menit să-l ajute să creeze o Europă germanică. Preluarea corpului de gardă al lui Hitler a constituit doar primul pas în drumul lui spre putere, reușind, printr-o hotărâre de fier și abilități politice, să extindă rolul SS și să-i confere controlul asupra poliției, agenților de securitate și serviciilor de spionaj, creând o forță paramilitară, ce avea să fie cunoscută sub numele de Waffen-SS.

Privind retrospectiv, tindem să credem – date fiind succesul și omniprezența sa – că SS-ul este consecința inevitabilă a nazismului, dar fără Himmler ar fi rămas, cel mult, o organizație minoră. Importanța lui Himmler în crearea Waffen-SS trebuie, de asemenea, analizată în lumina încercărilor postbelice ale foștilor generali din Waffen-SS de a-i diminua rolul. „Himmler era exact opusul

¹ Longerich, Heinrich Himmler, 115

funcționarului anonim, ușor de confundat cu oricare altul, scrie Peter Longerich, un biograf recent. Poziția pe care a clădit-o de-a lungul anilor poate fi descrisă ca un exemplu grăitor al procesului complet de personalizare a puterii politice.¹

* * *

Imaginea și stilul adoptate de SS își au rădăcinile în mișcarea Freikorps, care a cunoscut apogeul la sfârșitul Primului Război Mondial. Imediat după înacetarea conflictului, Germania părea să se afle în pragul războiului civil, când noul guvern republican s-a văzut amenințat de comuniști și de alte grupări politice de stânga. Reacția aripiei drepte din Germania a fost formarea ad-hoc a unor unități militare (Freikorps) menite să suprime revoltele membrilor de stânga. Unitățile erau alcătuite din foști soldați nemulțumiți de noua turnură a evenimentelor, incapabili să se adapteze vieții civile. La începutul anului 1919, trupele Freikorps au reușit să reprime aşa-zisa revoluție comunistă din Germania, devenind renumite pentru actele lor de cruzime. În afară de luptele purtate cu reprezentanții aripiei de stânga, unitățile Freikorps s-au implicat în diverse conflicte de la graniță, mai ales împotriva insurgenților polonezi, care voiau să preia controlul asupra Sileziei Superioare în 1921.

În general, unitățile Freikorps promovau imaginea soldatului charismatic din tranșee, cu o experiență vastă căpătată pe front, afișând ferocitatea și disciplina de fier caracteristice vechilor războinici, după modelul mercenarilor Landsknecht, din Germania secolului al XVI-lea.

Manfred von Killinger, comandant al trupelor Freikorps și viitor politician nazist, a scris că soldaților lui „nu le păsa nici de ce, nici pentru cine luptau. Pentru ei, cel mai important lucru era lupta. Războiul era cariera lor. Nu mai aveau de ce să caute alta. Războiul

¹ Ibid., 743

lă facea fericiți – ce vrei mai mult de atât?“¹ Ernst von Salomon, un alt membru Freikorps, își ridică în slăvi camarazii pentru „faptele lor nemiloase săvârșite împotriva dușmanilor înarmați sau neînarmați, pentru disprețul nețarmurit față de așa-zisul caracter sacru al vieții și pentru refuzul fățuș de a lua prizonieri, indiferent de imprejurări“². Deși trupele Freikorps s-au dizolvat la începutul anilor '20, atitudinea lor nihilistă a influențat comportamentul soldaților SS. Mulți comandanți din Waffen-SS făcuseră parte din unitățile Freikorps.

Acestea au exercitat, de asemenea, o influență covârșitoare asupra denumirilor unităților și gradelor militare adoptate de SA și apoi de SS. Vechiul sistem al armatei a fost respins în favoarea noilor stiluri germanice preluate din tranșee. Astfel, batalionul a redevenit, de exemplu, „o unitate de asalt“ (Sturmbann), aflată sub comanda nu a unui maior, ci a unui Sturmbannführer.

Mai veche și mult mai numeroasă ca SS, organizația SA a dominat mișcarea nazistă din anii '20. Nemulțumit să se afle însă în subordinea SA, Himmler l-a convins pe Hitler, la sfârșitul lui 1930, să acorde SS-ului mai multă autonomie. SS i-a răspălit generozitatea, susținând partidul în timpul revoltei Stennes din 1930-1931, condusă de liderul SA de la Berlin, Walther Stennes. După suprimarea revoltei, Hitler a lăudat în mod public SS-ul: „SS Mann, deine Ehre heisst Treue“ (Soldați SS, onoarea voastră este loialitatea). Cuvintele lui au devenit motto-ul SS – „Onoarea mea este loialitatea“ –, fiind gravate apoi pe centurile purtate de soldații SS. Încurajat de independența proaspăt dobândită, Himmler a ordonat fabricarea unor noi uniforme și embleme care să scoată în evidență separarea SS de organizația-mamă.

SA adoptase uniformele brune în urma achiziționării unor stocuri imense de cămăși militare, de un maro-kaki, destinate inițial

¹ Messenger, *Hitler's Gladiator*, 19

² Hohne, *Order of the Death's Head*, 55

ocoliilor tropicale ale Germaniei. De aici și numele de Cămășile Brune. În anii '20, soldații SS au purtat și ei uniformele brune ale SA, compuse însă din pantaloni și chipie de culoare neagră, măcate cu simbolul capului de mort (Totenkopf). Din ordinul lui Himmler, în 1932, a fost introdusă o nouă uniformă SS.

Concepță de doi ofițeri SS, profesorii Karl Diebitsch și Walter Heck, uniforma neagră, destinată tuturor gradelor militare, era croită după modelul celei purtate de ofițerii armatei germane, mult superioare față de uniforma paramilitară creată de SA. Preferința pentru negru reflecta popularitatea de care culoarea se bucura în rândul mișcărilor fasciste, precum și respectul față de uniformele negre purtate de husarii din gărzile de corp prusace. Iar simbolurile sinistre ale uniformei nu i-au scăpat lui Himmler, care manifesta un interes deosebit pentru toate aspectele ținutei militare. Uniformele erau fabricate în atelierele de croitorie ale lui Hugo Boss, un susținător încrat al naziștilor, a cărui afacere scăpase de faliment cu ajutorul contractelor primite din partea SS.

Pentru trupele armate sau militarizate de pe front, SS a renunțat, din 1935, la uniformele negre în favoarea unora mult mai practice, confectionate dintr-un material în nuanțele cenușii sau cafenii ale pământului. Experimentul n-a durat prea mult, căci, în 1937, ambele modele au fost înlocuite cu unele într-o nuanță de un verde-cenușiu, asemănătoare cu cele purtate de soldații din armată. De acum înainte, numai emblemele speciale ale SS aveau să îi distingă de restul trupelor militare.

Interesul nemților față de runele nordice a fost încurajat, încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea, de diverse grupări Volkish (naționaliste) de aripă dreapta. Cea mai renomată dintre acestea era, firește, Hakenkreuz (crucea cu brațe egale și îndoite la capăt în unghi drept) sau svastica, simbol ce avea să definească regimul nazișt. Un alt simbol adoptat de naziști este cel al victoriei, întruchipat de un fulger (Siegrune). Graficianul Walter Heck a plasat două Siegrune una lângă cealaltă, creând astfel încă o emblemă

pentru membrii SS. Karl Diebitsch, unul dintre artiștii preferați ai lui Himmler, a contribuit la conceperea sabiei ceremoniale și a pumnalului cu rol de talisman. El era, de asemenea, directorul fabricii de porțelan Allach din Bavaria, care producea obiecte de artă folosindu-se de munca silnică a prizonierilor din lagărul de concentrare de la Dachau.

Simbolul Totenkopf, alături de oasele încrucisate, are rădăcini adânci în istoria forțelor armate ale Germaniei, ajungând până în perioada lui Frederic cel Mare al Prusiei (1712-1786, rege al Prusiei din dinastia Hohenzollern, cunoscut sub numele de Frederic al II-lea, cel Mare). În timpul Primului Război Mondial, acesta a devenit simbolul preferat al trupelor de asalt și al piloților de vânătoare, dar și al multora dintre unitățile Freikorps. Nu e de mirare, aşadar, că SS-ul a adoptat de la bun început simbolul Totenkopf, atașându-l șepcilor militare. Cu ajutorul acestor uniforme și împreună emblematice, Himmler a transformat SS-ul într-o organizație fascinantă și sinistră, în același timp.

* * *

Atragerea oamenilor în rândurile SS nu se va dovedi deloc o sarcină dificilă. Dimpotrivă, numărul voluntarilor dornici să se înroleze în SS era atât de mare după ascensiunea la putere a lui Hitler, încât Himmler s-a vazut nevoit să pună capăt recrutărilor ca să nu pericliteze statutul elitist al organizației. Cu toate acestea, din cauza expansiunii sale, SS, al cărui număr depășea 50 000 de membri, se confrunta deja cu o mare problemă: era mult prea mare și greu de controlat, neputând să-i asigure lui Hitler protecția de care avea nevoie în postul de cancelar al Germaniei.

Înainte de ianuarie 1933, Hitler se bazase pe aproximativ o duzină de găzzi de corp alcătuite din șoferi și bodyguarzi, înarmați cu bastoane și pistoale. Acum, în calitate de lider politic al Germaniei, Hitler se confrunta cu amenințări mult mai serioase, nu doar din partea anumitor unități ale armatei, care îi disprețuiau și se temeau

de naziști, ci și din partea unora dintre vechii lui susținători, deveniți acum adversari.

Pe 17 martie 1933, Hitler a rezolvat personal problema, ordonându-i lui Sepp Dietrich, unul dintre bodyguardii lui, să formeze un SS-Stabswache (gardă de personal sau de palat) ca să apere Cancelaria Reich-ului din Berlin. Alcătuită doar din 117 oameni puternici, această unitate reprezintă prima formațiune militară de talia viitorului SS. Dietrich, un bavarez de condiție modestă, era omul ideal pentru Hitler și pentru cauza nazistă. Complet loial stâlpului său, găsea o adevărată desfătare în conflictele stradale; săngele rece pe care reușea să și-l păstreze în situații tensionate, duritatea și relaxarea lui îl transformau într-un lider înăscut. După ce servise în unitățile de asalt ale Bavariei, în timpul Primului Război Mondial, a luptat ca soldat în trupele Freikorps din Silezia Superioară, înainte de a cochetă cu ideea de a se alătura Partidului Nazist. Deși și-a impus statutul de războinic în 1923, în timpul puiciului de la berăria din München, a evitat mișcarea nazistă până în 1928, când s-a înscris oficial în rândurile partidului și ale SS-ului.

Sub patronatul lui Himmler și al lui Hitler, Dietrich a urcat rapid în ierarhia militară, ajungând, în 1930, Oberführer. Anchetațorii aliați, care l-au interrogat după război, îl descriu ca fiind „înzestrat cu un talent histrionic, bine reliefat în gestică și vorbire, și cu un simț crud al umorului, toate implete cu o energie debordantă, ce putea fi pe cât de tăioasă, pe atât de nemiloasă”, trăsături care „l-au ajutat fără îndoială să obțină succesul fulminant în SS”.¹

Garda de corp formată de Dietrich a primit, în curând, numele de Sonderkommando Berlin (trupe speciale de comandă), fiind susținută, în iunie 1933, de încă două unități similare. La scurt timp, trupele Sonderkommando au fost găzduite în renumita cazarmă din Lichtenfelde, de la Berlin. Alcătuită în mare parte din membri din SS și SA, noua gardă de corp număra în jur de 800 de oameni, care

¹ NA, WO 205/1021, Dietrich/1

aveau să urmeze trei luni de instrucție militară. Hitler a conceput Sonderkommando ca pe propria sa unitate specială, separată de armată și de poliție, și semi-independentă de restul SS-ului. Dietrich va păstra cu ardoare această ultimă distincție, spre marea nemulțumire a lui Himmler.

Hitler a confirmat statutul special al Sonderkommando, ridicându-l în rang, în septembrie 1933, și denumindu-l Adolf Hitler Standarte (Regimentul „Adolf Hitler“). Pe 9 noiembrie – la a zecea aniversare a puciului de la berăria din München – regimentul s-a adunat în fața lui Hitler aflat în logia Feldherrhalle din oraș, unde tentativa eşuată de lovitură de stat își găsise sfârșitul, încercă în sangue. La miezul nopții, în lumina torțelor arzătoare, garda de corp a Führer-ului a primit oficial numele de Leibstandarte SS „Adolf Hitler“, după modelul gărzilor de corp imperiale din Prusia și Germania Imperială. Soldații adunați în fața lui Hitler au depus un jurământ de credință, nu față de statul german, ci față de liderul lor: „Îți jurăm ție, Adolf Hitler, loialitate și curaj. Îți făgăduim, ție și superiorilor desemnați de tine, supunere până la moarte. Așa să ne ajute Dumnezeu!“

* * *

Leibstandarte era doar primul dintre cele trei regimete militarisate, separate de celelalte unități SS, care împreună vor da, în cele din urmă, naștere Waffen-SS-ului (deși termenul avea să fie folosit abia în 1940). Membrii SS care nu făceau parte din armata SS-ului (și nici din vreo altă organizație SS) au fost încorporați în ramura Allgemeine (General) SS. Majoritatea acestora serveau doar cu jumătate de normă și, odată cu izbucnirea războiului, în 1939, influența și numărul membrilor Allgemeine SS, în uniforme negre, au scăzut dramatic.

În orașele importante din Germania, au fost create trupe speciale, alcătuite din membri SS aleși pe sprânceană și denumite SS Verfüigungstruppe sau SS-VT („Trupe la dispoziția Führer-ului“).

Pentru că îndatoririle lor căptăau tot mai multe accente paramilitare, au devenit al doilea „motor“ al armatei SS. Compuse inițial din grupări paramilitare mici, răspândite pe tot cuprinsul Germaniei, unitățile au fuzionat în cele din urmă, creând două Standarten (regimente): „Deutschland“ la München și „Germania“ la Hamburg. Au adoptat structura organizațională a unui regiment de infanterie german, fiecare Standarten având în componență trei batalioane de infanterie. Din motive administrative, Leibstandarte a fost considerat parte integrantă din SS-VT, chiar dacă Dietrich și camarazii lui se credeau o entitate separată.

Cel de al treilea element al armatei SS îl constituiau SS Totenkopfverbände (SS-TV), unități de paznici de închisoare recrutați să-i supravegheze pe dușmanii naziste, „găzduiți“ acum în închisorile și lagările de concentrare conduse de SS. Unul dintre aceste lagăre era situat la Dachau, aflat la o stație de tren depărtare de München. Deținuții închiși aici erau, în mare parte, comuniști, socialisti, sindicaliști și protestatari liberal-democrați, cărora li se va alătura în curând un număr covârșitor de evrei.

Lagărul de la Dachau era prost condus, iar numeroasele scandale, provocate de administratorii lui, au stârnit critici vehemente din partea poliției, necontrolată încă pe deplin de naziști. Îngrijorat de valurile stârnite, Himmler l-a înlocuit, în iunie 1933, pe comandanțul lagărului, Hilmar Wäckerle, cu unul dintre protejații săi, Theodor Eicke. Cariera lui Wäckerle n-a avut însă de suferit: s-a ridicat comandanț al lagărului, recunoscut pentru pedepsele prin biciuire aplicate prizonierilor,¹ a fost transferat ca ofițer la SS-VT.

Eicke s-a născut în Alsacia în 1892, era fiul unui șef de gară și, după o frecventare indiferentă a școlii, s-a înrolat în armata germană la vîrsta de șaptesprezece ani. Deși a primit Crucea de Fier (Clasa a II-a) la începutul războiului, a petrecut cea mai mare parte

¹ Nikolaus Wachsmann, *KL: A History of the Nazi Concentration Camps* (Londra: Little Brown, 2015), 54.

a conflictului în spatele frontului, pe post de casier militar. În lumea postbelică după 1918, dominată de nesiguranță, a lucrat în diverse domenii, fiind, pe rînd, polițist, agent de vânzări și ofițer de securitate. Firea lui agitată și opoziția fățis manifestată față de guvernul de la Weimar îl împiedicau să-și păstreze prea mult timp funcțiile oficiale.

În 1928, s-a alăturat Partidului Nazist, o organizație care îi împărtășea vederile virulente de aripă dreaptă, iar doi ani mai târziu a intrat în SS. Eicke era un individ aspru și necioplit, care punea lucrurile în mișcare prin orice mijloace. Din multe puncte de vedere, trecutul și modul său de abordare le oglindeau pe cele ale lui Sepp Dietrich, dar, spre deosebire de cazul acestuia, ura pe care Eicke o nutrea pentru cei pe care îi considera dușmanii cauzei naziste nu cunoștea margini. Firea lui violentă și pusă mereu pe ceartă îi provoca probleme lui Himmler. La un moment dat, în 1933, a fost închis, pentru scurt timp, într-un azil de boli mintale pentru că a atacat un demnitar nazist. Dar, la insistențele psihiatrului său, potrivit căruia Eicke era perfect sănătos, Himmler i-a dat voie să părăsească spitalul și i-a încredințat comanda lagărului de concentrare de la Dachau.

Odată ieșit din azil, Eicke și-a dus misiunea la bun sfîrșit, obținând succes după succes. A pus piciorul în prag și a înlocuit paznicii coruși și incompetenți cu oameni mult mai devotați cauzei naziste. Nimici nu încălcă disciplina de fier a lagărului, iar avându-l pe Eicke la cârmă, aplicarea actelor de violență a devenit o practică obișnuită, nicidcum arbitrară. Deși sărmanii nefericiți de la Dachau nu vedeaau nici cea mai mică ameliorare a suferințelor lor, Himmler era impresionat de abilitatea lui Eicke de a conduce lagărul.

Rudolf Hess, renumitul comandanț al Auschwitz, care și-a câștigat reputația prin faptele sale de o rară cruzime, a lucrat cu Eicke la vremea respectivă. „Prizonierii erau dușmanii de moarte ai statului, fiind tratați fără milă și distruși dacă manifestau vreo urmă de împotrivire, descrie el metodele folosite de Eicke. Le-a insuflat acest mod de gândire tuturor ofițerilor și oamenilor săi.“ „În spatele